

Γίνομαι αγρότης σημαίνει φεύγω από την πόλη

Η ενασχόληση με τη γεωργία ή την κτηνοτροφία δεν αποτελεί τη μόνη επαγγελματική διεξοδό στην επαρχία

Επιστροφή στο χωριό. Ωραίο ακούγεται. Γι' αυτό, άλλωστε, θα το συναντήσουμε πολλές, μα πάρα πολλές φορές, σε τίτλους εκπομπών, συνεδρίων, σεμιναρίων. Πουλιάει, θα έλεγε κάποιος που ασχολείται με το μάρκετινγκ και τη διαφήμιση. Τι σημαίνει, όμως, πραγματικά επιστροφή στο χωριό; Επιστροφή στο χωριό σημαίνει ότι γίνομαι αγρότης. Και γίνομαι αγρότης σημαίνει ότι ζω στην ύπαιθρο.

Ο Σπύρος, η Μαρία, η Γεωργία και ο Παναγιώτης, με διαφορετικά επαγγέλματα, αντιμετωπίζουν ξεχωριστά ο καθένας τους την ιδέα να εγκαταλείψουν τις μεγαλουπόλεις και να συνεχίσουν τη ζωή τους σε κάποια μικρότερη επαρχιακή πόλη ή

Γράφει ο **Σπήλιος Α. Καταφυγιώτης**
| Γεωπόνος Αγροτικής Οικονομίας - MSc
Αγρομετεωρολογίας

χωριό. Το επάγγελμα αποτελεί ένα από τα σημαντικότερα «εμπόδια» για αυτή την αλλαγή.

Υπάρχει η λανθασμένη αντίληψη ότι επιστροφή στο χωριό σημαίνει ότι πρέπει να αφήσω πίσω μου, εκτός από τις «πολυτέλειες» της πόλης, και το επάγγελμά μου. Κάτι τέτοιο, όμως, δεν ισχύει.

Το χωριό, η κωμόπολη, η μικρή επαρχιακή πόλη δεν χρειάζεται μόνο τον δάσκαλο,

τον ιερέα και τον αγροφύλακα, όπως παλιά. Οι καιροί έχουν αλλάξει, το ίδιο και η ζωή στην επαρχία. Γιατρός, τεχνικός υπολογιστών, δικηγόρος, λογιστής, ηλεκτρολόγος, φυσικοθεραπευτής, δασκάλα χορού, σερβιτόρος και οποιοδήποτε άλλο επάγγελμα είναι απαραίτητα στη μικρή κοινωνία των επαρχιακών πόλεων. Άλλοι,

πάλι, πιστεύουν ότι επιστροφή στο χωριό σημαίνει ότι γίνομαι γεωργός ή κτηνοτρόφος.

Η ενασχόληση με τη γεωργία ή την κτηνοτροφία δεν αποτελεί τη μόνη επαγγελματική διεξοδό στην επαρχία. Δεν είναι απλό να αλλάξεις επάγγελμα από τη μια μέρα στην άλλη και ακόμα περισσότερο να γίνεις αποκλειστικά επαγγελματίας γεωργός ή κτηνοτρόφος. Αυτό που μπορείς να κάνεις είναι να συνεχίσεις αυτό που σπούδασες ή αυτό που έμαθες στην πόλη και συμπληρωματικά να ασχοληθείς με τη γεωργία ή την κτηνοτροφία. Υπάρχουν πολλές ευκαιρίες στην επαρχία, που μπορείς να τις ανακαλύψεις μόνο αν ζήσεις εκεί.

Μη σε φοβίζει, λοιπόν, ότι η επιστροφή στο χωριό θα είναι το τέλος για ό,τι έχεις φτιάξει μέχρι σήμερα. Αντίθετα, μπορεί να αποτελέσει την αρχή για μια καλύτερη και πιο ποιοτική ζωή, κοντά στη φύση.

Η ΜΑΡΙΑ, 29 ΕΤΩΝ, εργάζεται part time σε μια εταιρεία. «Δεν το κάνω για τον μισθό, άλλωστε είναι αστείο να μιλάμε για 300 ευρώ τον μήνα, όταν μάλιστα τα 100 ευρώ τα χρειάζομαι για τις μετακινήσεις μου στη δουλειά. Το κάνω μόνο για την προϋπηρεσία, για να νιώθω έστω και λίγο παραγωγική, στο κάτω-κάτω για να μη μένω σπίτι. Κάνω και δεύτερη δουλειά, μένω με τους γονείς μου και "ευτυχώς" δεν έχω δημιουργήσει ακόμα οικογένεια, αν και θα το ήθελα πολύ. Σκέφτομαι να φύγω για το χωριό. Πάντα το σκεφτόμουν, ακόμα και πριν γίνει της μόδας. Οι γονείς μου πάντα είχαν άλλη άποψη. "Το χωριό έχει πεθάνει, η ζωή είναι στις πόλεις. Σπούδασες για να καταλήξεις στο χωράφι", μου έλεγαν κάθε φορά που τους ανέφερα το χωριό. Ποτέ δε κατάλαβα αυτή την αντίδρασή τους, παρ' όλα αυτά ακολούθησα τη συμβουλή τους».

Ο ΣΠΥΡΟΣ, 42 ΕΤΩΝ, άνεργος για περίπου έναν χρόνο, ανησυχεί όχι τόσο για εκείνον, αλλά για την οικογένεια και τα δύο μικρά παιδιά του. «Σκέφτομαι πολύ σοβαρά το τελευταίο διάστημα να φύγουμε από την πόλη. Γεννήθηκα, πήγα σχολείο, σπούδασα και ξεκίνησα να δουλεύω στην Αθήνα, άρα το να πω ότι θέλω να γυρίσω στο χωριό θα ακουστεί παράδοξο. Δεν ξέρω τι σημαίνει χωριό, αν εξαιρέσεις κάποια καλοκαιρία που έζησα με τη γιαγιά και τον παππού. Τότε περνούσα ωραία, αλλά ήμουν μικρός και οι διακοπές μου δεν ξεπερνούσαν τον έναν μήνα. Αυτό, άλλωστε, είναι που με φοβίζει. Μπορώ να αντέξω αυτή την αλλαγή για πάντα. Τι μπορεί να κάνει ένας γραφίστας στο χωριό;»

Η ΓΕΩΡΓΙΑ, 52 ΕΤΩΝ, παρόλο που το όνομά της θα ακουγόταν πολύ καλύτερα κοντά στη φύση, απεχθάνεται τη ζωή στο χωριό, ακόμα και την εικόνα του να είσαι γεωργός ή κτηνοτρόφος. «Έφυγα πολύ μικρή από το χωριό μαζί με τους γονείς μου. Ηρθαμε για κάτι καλύτερο στην πόλη. Το βρήκαμε. Μεγάλωσα δυο παιδιά, τα σπούδασα, είχαν όλες τις ανέσεις και, όταν σκέφτομαι τα δύσκολα παιδικά μου χρόνια στο χωριό, νιώθω υπερήφανη που τα παιδιά μου μεγάλωσαν διαφορετικά. Δεν θέλω να ζήσουν στις συνθήκες που έζησα εγώ. Θα μου πείτε ότι οι συνθήκες έχουν αλλάξει. Θα συμφωνήσω, αλλά παράλληλα θα σας πω ότι προτιμώ την πόλη από το χωριό. Θέλω τα παιδιά μου να βρουν μια δουλειά και να ζήσουν στην πόλη με τα όποια μειονεκτήματα. Αυτό έκανα και εγώ και ποτέ δεν σκέφτηκα να γυρίσω, παρά τις όποιες δυσκολίες αντιμετωπίζουμε σήμερα. Τι θα μπορούσε να κάνει, άλλωστε, μια αρχιτέκτονας στο χωριό;».

Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, 35 ΕΤΩΝ, έχει κάνει ήδη το πρώτο βήμα. Υστερα από 35 χρόνια ζωής στην πόλη, αποφάσισε, χωρίς καν να το σκεφτεί, να την εγκαταλείψει. «Αν το σκέφτηκα: Ναι, το σκεφτήκα. Δυο εβδομάδες. Μόλις με απέλυσαν από τη μεταφορική εταιρεία όπου εργαζόμουν ως οδηγός φορτηγού, έπειτα από έναν μήνα βρέθηκα στο χωριό. Η γυναίκα μου στην αρχή δυσκολεύτηκε πολύ να προσαρμοστεί. Αλλά όλα είναι συνήθεια. Εγώ, αντίθετα, από την πρώτη κιόλας ημέρα, ένιωσα σαν στο σπίτι μου. Χωρίς να έχω ζήσει στο παρελθόν ούτε μία ημέρα σε χωριό. Εδώ θα μεγαλώσουν τα παιδιά μου, σκέφτηκα. Εδώ θα ζήσουν πραγματικά».

Το χωριό, η κωμόπολη, η μικρή επαρχιακή πόλη δεν χρειάζεται μόνο τον δάσκαλο, τον ιερέα και τον αγροφύλακα, όπως παλιά, σήμερα υπάρχει χώρος για όλους

